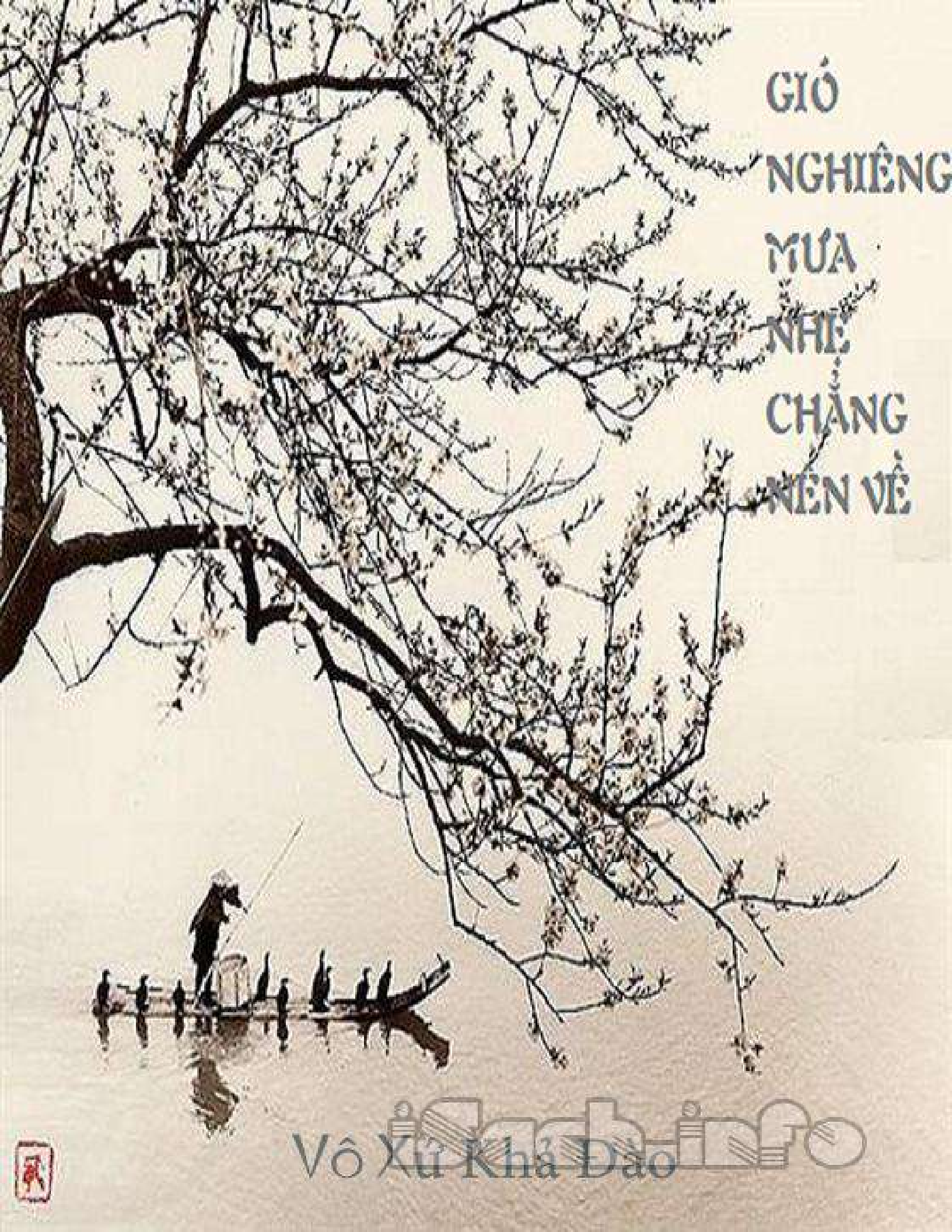

GIÓ
NGHIÊNG
MƯA
NHẸ
CHÀNG
NÊN VỀ

Vô Xứ Khả Đạo

Mục lục

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

GIÓ NGHIÊNG MƯA NHẸ CHẰNG NÊN VỀ

Vô Xứ Khả Đào

dtv-ebook.com

Chương 1

Cuối cùng Đường Gia cũng đến được thành phố này, gió biển mát lạnh hòa cùng vị mặn mặn phảng phất trong không khí. Lái xe năm giờ liền cuối cùng đỗ lại ở quảng trường Nhân Dân giữa trung tâm thành phố, một đôi nam nữ ngà ngà say khoác tay nhau lảo đảo bước qua. Anh hạ cửa kính xe, híp mắt nhìn đồng hồ.

Đợi một lúc lâu ước chừng phải hơn nửa giờ, Cận Duy Nghi mới vội vàng chui ra từ trong một chiếc taxi, cô khoác trên người chiếc khăn len mỏng, bước nhanh ngồi vào trong xe.

“Em cũng học được cách đến muộn rồi đấy nhỉ?” Câu nói mở màn của Đường Gia khiến cô trầm xuống một lúc lâu, trước kia khi hai người hẹn nhau, cô lúc nào cũng tới sớm hơn, rồi anh buột miệng nói: “Thường thì con gái tới muộn khoảng mười lăm phút mới hợp lý.” Cận Duy Nghi không thèm để ý: “Thời gian của ai mà chẳng quan trọng chứ?” Công việc của cô vốn bận rộn, đầu giống anh, gia đình có sản nghiệp lớn, cha mẹ lại quán chiều, cậu ấm mà, tất nhiên phải tự do hơn người làm công ăn lương bình thường như cô rồi.

Anh lại nhìn cô lần nữa, giọng điệu châm chọc: “Duy Nghi, chắc không phải em túng tới nỗi bán cả xe rồi chứ?”

Cận Duy Nghi vén một đoạn tóc dài ra phía sau, rộng lượng nói: “Công ty của Tri Viễn vừa mở nên tài chính hơi khó khăn.” Cô quay mặt đối diện anh: “Nếu không em đã chẳng tới muộn, nửa đêm rồi nên khó bắt xe.”

Anh cười: “Đến muộn đúng là không phải phong cách của em.”

Bóng tối bao phủ cả thế giới bên ngoài, chỉ có ánh đèn đường yếu ớt hắt vào trong xe, ánh mắt anh sáng ngời, nhưng thần khí lại có chút lộn xộn.

“Nói đi, tìm em có việc gì?” Cô xoa nhẹ hai mắt, giọng nói hiện rõ sự mệt mỏi, “Ngày mai em còn phải lên máy bay sớm.”

Anh chỉ siết chặt tay lái hơn một chút, nhàn nhạt hỏi lại cô: “Vậy mà còn đồng ý ra ngoài với anh?”

“Đại thiếu gia, anh từ xa tới, em có thể nào thì cũng phải đồng ý .” Duy Nghi quay đầu tránh ánh mắt anh, cười gượng: “Muốn đi ăn khuya không? Anh dẫn đường đi.” Cô siết chặt khăn choàng rồi tựa mình ra sau, “Em ngủ một chút, đến nơi thì đánh thức em dậy.”

Vẫn là thái độ thờ ơ này, Đường Gia khép lại cửa kính xe, nhẹ nhàng nhìn lướt qua cô gái bên người, hai mắt nhắm chặt, khuôn mặt tái nhợt, tràn ngập mệt mỏi, ngay cả đôi môi cũng trắng bệch.

Anh nhớ lại lần đầu gặp cô, khi đó anh mới từ nước ngoài về. Phải cùng cha mẹ đi ngoại giao cùng đủ loại gia đình. Gia đình buôn bán có, quan chức có, nói chung là kiểu gì cũng có. Lúc đó cô ngoan ngoãn ngồi cạnh cha anh như thể đã quá quen với những kiểu giao tiếp thế này. Đường phu nhân khen cô vừa xinh đẹp, vừa hiểu biết nên chẳng bỏ lỡ thời cơ kéo đôi trẻ lại gần nhau hơn. Cô lịch sự mỉm cười đáp lễ với anh, anh thấy thỉnh thích nụ cười của cô, môi chỉ nhẹ nhàng nhếch một chút, đẹp dịu dàng lại không quá vồ vập. Đương nhiên, sau này anh mới biết mình đã bị lừa, cô và em trai cô là hai người vô cùng kiên định và quyết đoán. Đường phu nhân rất quý mến cô nên ngồi bên cạnh hỏi lấy hỏi để, cô không những kiên nhẫn trả lời hết thấy mà lại còn ứng đối rất lễ độ. Tới khi tàn tiệc về nhà rồi mẹ anh vẫn khen cô không ngớt.

Khi đó anh còn trẻ, gia đình cũng khá giả nhưng không ngờ Cận Duy Nghi lại xếp anh vào hàng mấy chàng công tử phong lưu. Mà anh thì cũng chẳng có mấy ấn tượng về buổi gặp mặt đó. Cuối năm, anh gặp lại cô tại buổi liên hoan của công ty, cô tuổi còn trẻ nhưng nghe nói là đều dựa vào năng lực bản thân để vươn lên chứ hoàn toàn không dựa dẫm vào thế lực của cha mình. Thế nhưng phong thái của cô lại có chút kiêu ngạo.

Bữa ăn đó, Cận Duy Nghi như biến thành một người khác vậy, cô mặc một bộ vest công sở đen đầy chuyên nghiệp, bên trong vận áo sơ mi trắng rất vừa mắt, khác hoàn toàn với cô gái đẹp dịu dàng hôm nào. Anh dẫn bạn gái đi cùng, Cận Duy Nghi nhìn thấy chỉ nhẹ nhàng gật đầu chào như hai người không quen biết.

Vì thế nên anh thấy cô rất đặc biệt, hôm sau liền gọi điện hẹn cô, Cận Duy Nghi ở đầu kia lặng đi một lúc rồi từ chối: “Không được rồi, hôm nay em có hẹn ăn cơm với em trai em rồi.”

Cận Duy Nghi chưa bao giờ là một cô gái hay nhõng nhẽo, ngày hôm sau khi anh lại hẹn, cô đã vui vẻ nhận lời, vừa cười vừa nói: “Không cần tới đón em đâu, anh nói địa chỉ để em tự tới là được rồi.” Anh vừa nói địa chỉ thì bên kia đầu dây đã vang lên tiếng cười giòn: “Ồ, nơi đó sao? Thực ra ăn uống chỉ cần thoải mái là được rồi.”

Kết quả là anh vội vàng tới chỗ hẹn, vừa bước tới gần bàn đã đặt trước, anh nhìn đồng hồ rồi kinh ngạc tới nỗi chẳng biết phải nói gì khi thấy cô gái đang ngồi uống trà ngay trước mặt.

Cận Duy Nghi vẫn bình tĩnh, khẽ vuốt mái tóc ngắn, cười: “Xin lỗi, không phải anh đến muộn, do em làm hết việc được cấp trên giao cho rồi mà lại chẳng nghĩ ra phải làm gì nữa nên mới chạy tới đây. Ở đây khá đẹp, ngồi ngắm cảnh cũng được lắm.”

Cô chỉ chỉ ra khu vườn phía ngoài, một cây mai già, mấy bông hoa chúm chím nở giống như trong tranh vậy.

Cuối cùng, anh chỉ nói: “Em làm anh thấy mình mất phong độ quá.”

Cận Duy Nghi khẽ động khóe miệng như đang cố nín cười: “Vậy ạ? Em đâu nghĩ nhiều đến thế.”

Thế nên những lần hẹn ăn cơm sau đó Đường Gia đều rất hồi hộp, trước giờ hẹn khoảng nửa tiếng thường gọi điện hỏi cô: “Em đến chưa?” Thực ra lần đó là một dịp rất hiếm hoi, sau lần đó cô dường như chẳng có mấy thời gian rảnh rỗi, hẹn mười lần mà cô đi được một lần đã là may lắm rồi.

Có những chuyện Đường Gia tự biết, dù rằng những người như anh thường ít có dũng khí để mở miệng đến hai lần chứ đừng nói tới chuyện nảy sinh thứ tình cảm nghiêm túc mà xưa nay anh chưa từng có với ai. Cận Duy Nghi hai tay bưng cốc Mark, lơ đãng hỏi anh: “Đường Gia, sao anh cũng thế?”

Cô uống một ngụm, mắt trong trẻo khẽ chuyển động sáng rỡ không ngờ, thật thà nói, “Em biết lần đó anh hẹn em là ý của bác gái, em đồng ý cũng vì nể mặt bác gái để không ai phải khó xử. Nhưng cứ mãi thế này thì chẳng vui chút nào.”

Chuyện kết hôn vì sự nghiệp của hai gia đình cô chẳng có hứng tuân theo đâu.

Đường Gia nhìn cô, hận không thể đá văng cái bàn trước mặt đi, thì ra trước nay vẫn là mình anh đa tình?! Tình cảm của anh chỉ là đơn phương mà thôi?!

Anh quay mình bước đi mà chẳng thèm nói với cô câu nào.

Cận Duy Nghi do dự một lúc rồi cũng đuổi theo, níu áo anh lại. Cô khá cao ráo, vừa chuẩn đứng tới vai anh: “Không phải là anh thật lòng chứ?”

Anh vẫn cố nhắc mình rằng thế giới còn có thứ có tên là “Phong độ” nhưng lửa phần nộ đang bốc lên ngàn ngọn nên giọng điệu cũng biến thành trào phúng: “Giờ em đang nói thật lòng với anh đấy à?” Cô ngơ ngác buông tay anh ra rồi đứng trân trân nhìn xe đi mất.

Quả thực Đường Gia không biết rằng cái cô gái vẫn kiên cường cứng cỏi ấy cũng chỉ là một cô gái bình thường mà thôi.

GIÓ NGHIÊNG MƯA NHẸ CHẴNG NÊN VỀ

Vô Xứ Khả Đào

dtv-ebook.com

Chương 2

Lần đầu tiên Cận Duy Nghi gặp Hoắc Cảnh Hành là vào ngày tới đăng ký học cuối cùng dành cho tân sinh viên.

Đại đa số mọi người đều đã tới đăng ký từ mấy ngày trước để nếu có khúc mắc gì còn có thời gian kịp giải quyết. Hôm đó cha cô nghỉ một ngày cùng mẹ và em trai đưa cô tới trường. Lúc hoàn tất mọi thủ tục và nhận căn phòng ký túc xá ở hướng mặt trời chiếu thẳng vào của cô thì mọi người ai cũng cảm thấy mình như đã bị hấp chín hết cả. Mẹ cô cau mày nhìn cô con gái đang mồ hôi nhễ nhại nói: “Duy Nghi, hay là lấp điều hòa đi?”

Quy định của trường học là sinh viên có thể tự túc lấp điều hòa nếu muốn. Duy Nghi nhìn ba chiếc giường vẫn còn trống trong phòng, ngần ngừ trả lời: “Từ từ đã mẹ, đợi các bạn cùng phòng tới rồi xem thế nào đã ạ.” Nhưng sau đó do không thắng nổi mẹ nên chưa tới tối mà người ta đã mang điều hòa tới lắp. Thấy cha mẹ đã hài lòng rồi cô vội vàng hối họ mau về. Cô và Cận Tri Viễn đi sau cha mẹ, em trai cô hào hứng ngắm nghía trường học: “Đại học Z cũng không tệ.”

Cô lập tức giáo huấn cho cậu em một bài: “Chăm chỉ học thì em cũng thi vào được thôi!”

Cận Tri Viễn nhún vai như thể việc thi đỗ vào Z là việc chẳng có gì khó khăn với cậu. Cô nén nhỏ giọng: “Cận Tri Viễn, em đừng tưởng cha mẹ không biết là chị cũng không biết nhé, mới trung học mà đã học đòi người ta yêu cho hợp một rồi đấy?”

Cậu chỉ cười nhẹ: “Chị nghe ai nói lung tung thế? Cứ lo việc của chị đi.”

Cô nhìn em trai nhưng không đáp trả, thực ra thì cũng chẳng có gì phải phàn nàn, kết quả học tập của em trai cô chưa bao giờ khiến gia đình phải lo lắng, mà cha mẹ không lo thì thôi chứ bà chị là cô sao phải bận lòng.

Hai ngày sau, Cận Duy Nghi vì đi lung tung quanh trường nóng quá nên mua một que kem rồi ngồi dưới bóng cây cổ thụ trầm lắng vừa ăn vừa quan sát các bạn sinh viên tràn trề nhiệt huyết qua lại.

Một nam sinh mặc áo phông màu vàng nhạt gần như biến thành màu trắng và chiếc quần Jeans có màu nguyên bản là xanh thẫm nay đã thành xanh nhạt tiến lại gần cô. Cái vẻ giản dị đáng khinh của chiếc áo không làm giảm bớt sự nam tính của cậu ta, cậu ta khá mảnh khảnh, mái tóc ngắn gọn gàng, đôi mắt dịu dàng điềm tĩnh gợi nhắc tới những mảnh ngọc chưa qua chế tác.

“Bạn ơi, cho mình hỏi đường tới phòng y tế trường đi thế nào?” Giọng nói dễ nghe lại thêm rất có lễ độ của anh khiến cô thấy quý mến.

Duy Nghi chỉ đường cho anh, mà cô nói cũng không rõ ràng lắm, dù sao thì cũng ngồi đây lâu rồi, cô vô tư đứng bật dậy: “Để mình dẫn bạn đi.”

Hôm đó thời tiết rất nóng nực, cô mặc một chiếc quần sooc hoa và áo phông đơn giản, thân hình thiếu nữ ngọc ngà như bông bách hợp, Hoắc Cảnh Hành có chút ngạc nhiên: “Bạn cũng là sinh viên mới à?”

Duy Nghi cười to: “Bạn tưởng tôi là sinh viên cũ chắc?”

Anh cũng cười, nhớ lại cái kiểu cô lười biếng ngồi dưới gốc cây nghỉ ngơi khi này: “Suýt nữa mình đã gọi là chị rồi đấy.”

Theo lệ thường cô hỏi thăm quê quán, Duy Nghi cũng từng nghe qua tên nơi đó, một vùng núi mà ở tỉnh thì đông đúc giàu có nhưng ở huyện mặt

trời lúc nào cũng chói chang đó thì lại nghèo đói quanh năm. Vừa đúng lúc tới cửa phòng y tế, cô cười chào tạm biệt anh.

Duy Nghi hái lá từ cây ven đường làm ô che nắng, khe khẽ cất tiếng ca. Trong ánh chiều tà nóng bức cô thấy mặt mình cũng nóng bừng lên theo, mua một cây kem vị vani, mà cảm thấy hương vị thật ngọt ngào quá đỗi.

Lúc Cận Duy Nghi biết rõ hiệu sách nào ở Z giảm giá nhiều nhất hay hàng hotdog nào ngon nhất thì đã là mấy tháng sau. Sắc vàng óng ả của lá ngô đồng phủ kín con đường chính trong trường, hơi thở lãng mạn của mùa thu len tới từng ngõ ngách. Tình yêu đã nảy nở giữa một vài cô cậu sinh viên mới, trên bảng tin thông báo hàng ngày của trường tất nhiên không thể thiếu các áp phích vũ hội. Nói thực thì Duy Nghi chẳng có tí hứng thú nào nên cả vũ hội của khoa mình cô cũng không tham dự, chỉ giam mình cả buổi chiều ở trong phòng xem phim, khiến cô tự nhiên cảm thấy gió lạnh nổi hết da gà.

Duy Nghi nghĩ tốt hơn hết là ra ngoài đi dạo một lát. Ở phòng sinh hoạt của khoa có dán áp phích. Thập thò ở cửa một lúc lâu, cô quyết định đi vào trong làm quen với mọi người. Trong phòng mở điều hòa, cô vừa bước vào đã cảm thấy không khí náo nhiệt, rộn rã trong phòng nên chọn ngay một chỗ để ngồi xuống. Hóa ra bao nhiêu bàn trong phòng đã bị chuyển đi hết nên rất nhiều bạn đang phải đứng. Hôm đó cô mặc một chiếc áo Polo màu ghi, quần Jeans và giày, chỉ cần liếc mắt cũng thấy là chẳng ăn đơ với các bạn nữ sinh khác trong hội trường. Phía trước có mấy bạn nữ sinh mặc váy dự tiệc thướt tha, trang điểm kỹ lưỡng, ưu nhã đứng sang một bên. Âm nhạc đã bắt đầu nổi lên, Duy Nghi gõ gõ tay thành nhịp phách trên bàn, mắt bỗng sáng ngời.

Cô đứng dậy, bước nhanh về phía trước, cười hì hì với nam sinh dong dỏng cao trước mặt: “Này, còn nhớ mình không?”

Có lẽ do đây là nam sinh duy nhất cô quen trong mấy trăm nam sinh mà ngồi không cả tối thì chán lắm nên Duy Nghi đột nhiên muốn bứt phá một chút: “Bạn Hoắc này, mời bạn nhảy với mình một điệu.”

Hoắc Cảnh Hành rõ ràng phơi nắng đã đen đi không ít, điều duy nhất không đổi dường như là hơi thở sáng khoái, anh hơi lùi về phía sau cười nói: “Mình không biết nhảy.”

Duy Nghi nướng mày, tia sáng như pha lê từ từ rớt xuống: “Vậy bạn tới đây làm gì?”

Anh cũng chẳng từ chối nữa nên đã bị cô lôi vào sàn nhảy, lắng nghe từng nhịp đếm của cô mà từ từ bước ra giữa sàn.

Ngay cả Duy Nghi cũng khó có thể tin, một nam sinh mà lại có cảm nhận về tiết tấu nhanh đến vậy, cô không khỏi hạ giọng hỏi: “Có đúng đây là lần đầu tiên bạn khiêu vũ không?”

Hoắc Cảnh Hành không giống một nam sinh mới học nhảy chỉ biết chăm chăm nhìn vào bước chân mình mà ngược lại còn ngẩng mặt cười tươi: “Là do bạn dạy giỏi.”

Nhảy xong ba khúc, cả hai người đã chuyển từ bên trái sang bên phải hội trường, Duy Nghi nhìn xuống đôi giày chơi bóng màu trắng rất bình thường của anh, thấy trên mũi giày có hai vết chân, cô bật cười: “Toàn là nhảy lung tung thì có.”

Cô nghe thấy phía sau có người gọi anh: ‘Hoắc Cảnh Hành!’ Cô hơi ngoái đầu lại, đuôi tóc trượt xuống vai: “Núi cao linh thiêng, Cảnh Hành nghĩa là đáng khâm phục?” Anh gật đầu cười: “Đúng vậy.”

Sau này khi Hoắc Cảnh Hành đã đi xa, Duy Nghi vẫn thường ngẫm nghĩ về cái tên này, Cảnh Hành, Cảnh Hành, rồi đột nhiên lại nhớ tới một câu nói: “Dù không thể tới được thì tâm hướng tới là đủ.”

Sau này cô thường lui tới những thành phố lớn, làm việc một thời gian ở đó, cô tự mình lái xe đi siêu thị, đi chợ, trên tòa cao ốc có một không gian riêng của mình nhưng cô vẫn thường nhớ tới với sự dung dị của anh. Thực ra là do sự dung dị của Hoắc Cảnh Hành rất hiếm thấy nên thành ra mới mẻ, đôi khi những thứ mới mẻ lại cũng chỉ đơn giản như việc bạn viết nhật ký hàng ngày để ghi lại những việc thường nhật của bản thân vậy, đơn giản tới mức chẳng có ảnh đi kèm cho nó.

Duy Nghi thường thoải mái nằm cuộn tròn trên giường, nhìn từng chữ từng chữ, muốn viết lưu bút cho anh kể chuyện trên trời dưới biển nhưng rốt cuộc lại chần chừ chẳng dám “xác nhận”, vậy nên lại bỏ trang vừa rồi đi mà viết một trang khác rồi đi ngủ. Dường như phải như vậy thì mới ngủ ngon được. Cô cũng thấy mình lập dị, hai người ở trường chỉ được coi là bạn hơi hơi tốt thôi, cô từ xa nhìn về anh, đến việc anh có nhìn lại không cô còn chẳng rõ.

GIÓ NGHIÊNG MƯA NHẸ CHẰNG NÊN VỀ

Vô Xứ Khả Đào

dtv-ebook.com

Chương 3

Sau thời gian tập quân sự là tiệc mừng tân sinh viên. Chẳng khoa nào chịu lép vế nên ai ai cũng mong tiết mục của mình được chọn. Khi đó, ai cũng nhìn ra điểm nổi bật của Duy Nghi. Dáng cô dong dỏng cao, lại có người nói cô là nữ hoàng của khoa trong đêm vũ hội. Phải biết rằng, danh hiệu hoa khôi bắt đầu được lan truyền từ lúc này. Nhưng khi một chị ở khóa trên tới gọi cô đi tập luyện thì Duy Nghi lại chẳng suy nghĩ gì: “Chị ơi, em không thích nhảy.”

Sinh viên mới chẳng có mấy người thẳng thắn như vậy với anh chị khóa trên. Mà lại là nói “không” thì quả đúng là một điều rất dũng cảm. Về mặt này, Cận Duy Nghi xưa nay chưa hề e ngại. Cô nói “Em không thích nhảy” sau đó cũng chẳng giải thích lý do ra sao nên chị ở khóa trên lại tưởng cô có nỗi khổ khó nói gì, cuối cùng mới sực nhớ ra: “Sao vậy? Em bận sao?”

“Chị ơi, kết quả phân cấp tiếng anh vừa rồi của em thê thảm lắm. Em bị phân xuống học ở cấp cuối cùng, thầy giáo nghiêm khắc lắm, ngày nào em cũng phải học từ mới còn không kịp ấy.”

Một năm sau, ở cửa khoa dán kết quả thi cấp 4. Cận Duy Nghi lại gặp chị khóa trên kia, người ta rõ ràng là có ấn tượng rất sâu sắc về cô nên vừa nhìn thấy điểm số cao ngất ngưỡng đã thốt không nên lời. Cô liền cười nhẹ: “Chị ơi, con gà ngốc là em thì phải bay trước chứ.”

Tính cô vô tư vậy nên quả thực đã hạ gục được rất nhiều người, bạn cùng lớp có người còn thâm thì với cô: “Cận Duy Nghi, theo những gì tớ biết thì

rất nhiều bạn nam thầm mến bạn đó.”

Tuy rằng nhấn mạnh hai chữ “thầm mến” nhưng dám công khai tình cảm với cô thì lại chẳng có ai. Lúc đó đã là năm thứ hai rồi, ngoài học bổng hạng nhất ra thì các loại danh mục khác như học bổng chuyên ngành, học bổng khoa tài chính cô đều là người nắm giữ. Đến nỗi mấy chức vụ cán bộ này nọ cô còn chẳng thèm dính dáng tới. Tới khi làm hồ sơ xin việc, các bạn cùng lớp mới há hốc miệng kêu gào: “Mình nói rồi mà, nếu cậu tích cực trong công tác tập thể hơn một chút thì lý lịch của cậu hẳn có thể xuất bản thành sách được rồi.”

Duy Nghi đang liệt kê danh sách “Các giải thưởng đã đạt được” bằng word, từng loại từng loại, cuối cùng viết được ba trang, ai nhìn cũng thấy hoa mày chóng mặt.

Từ đáy lòng cô biết những thành tích mình đạt được trong học tập đều là do những nỗ lực ngày đêm học rất vất vả của bản thân nên chẳng để tâm phải tạo quan hệ rồi rắm này nọ, chỉ hì hì cười: “Mình cũng nào phải thần tiên chứ, học tập rồi lại hội sinh viên, có thể nào thì cũng chỉ làm được một cái thôi.”

Như lần đó, trường học tổ chức buổi biểu dương những sinh viên đạt được học bổng của một công ty của Hongkong, cô rầu rĩ ngồi ở hàng ghế phía trước nghe bài giảng dài vô tận của một vị lãnh đạo trong trường. Sau đó lơ đãng nhìn ra phía sau, đột nhiên tim tăng tốc, nam sinh có sống mũi rất thẳng kia, thuộc vào số ít sinh viên học tốt mà không đeo kính, áo khoác có chút cũ sần, đang cúi đầu đọc quyển sách trên tay.

Hoắc Cảnh Hành.

Cô chán đến chết, ánh mặt trời chiếu từ ngoài cửa sổ dừng lại ở cánh tay hiện rõ mồn một màu gân xanh. Cô muốn “quậy” một chút, vừa hay di động lại có mặt kính, cô nhìn lên trần nhà thấy ánh sáng phản chiếu lên đó

chói lọi. Thử một hồi lâu, cuối cùng cũng chính được ánh sáng chiếu vào khóe mắt anh.

Anh chẳng giật mình dù chỉ là một chút, chỉ thoáng nhú mày sau đó mới chậm chậm ngẩng đầu lên.

Duy Nghi cố nén cười, và sự tò mò phải liếc mắt nhìn một cái, cất di động đi, chăm chú lắng nghe thầy hiệu trưởng phát biểu. Rõ ràng bài phát biểu chỉ có vài câu mà sao cô nghe mãi không thấy hết. Tới khi phát giấy chứng nhận cho sinh viên cô lại đứng sau Hoắc Cảnh Hành, nhân lúc cả tâm trạng và chân tay còn đang bấn loạn cô lên tiếng chào: “ Ê, lâu rồi không gặp.”

Họ lần lượt nhận giấy khen, Hoắc Cảnh Hành đứng trước cô đột nhiên hỏi nhỏ: “Khi này cậu chán lắm hả?”

“Hả?” Cận Duy Nghi chỉ có thể biểu lộ một gương mặt vô cùng đau khổ, nhướn mày hỏi lại: “Cậu cũng thấy chán à?”

Anh nhìn xuống Duy Nghi từ trên cao, gật đầu, ánh mắt thấp thoáng ý cười khó gọi thành tên.

Lúc rời khỏi hội trường đã là giữa trưa, Duy Nghi rất khách khí gọi anh lại: “Cùng ăn cơm đi.”

Vì vậy nên hai người chọn đại một quán nhỏ gọi mấy món ăn. Thực ra Duy Nghi vốn ăn rất ít, gọi ba món ăn cũng đã thấy hơi nhiều rồi, lúc món trứng sốt cà chua được mang lên cũng là lúc hai người ngừng ăn. Hoắc Cảnh Hành nhìn cô cười cười: “No chưa?”

Duy Nghi gật đầu rồi tiếp tục chủ đề khi nãy: “Bài nghiên cứu thực địa lần trước cậu nói thế nào rồi? Cậu định đi sa mạc thật đấy hả?”

Ở một số nhà hàng chỉ cần ăn cơm và uống trà là có thể ngồi lại rất lâu, Duy Nghi thở dài một cách khoan khoái: “Ngành của các cậu thật là thú vị, chẳng trách cậu càng ngày càng đen.”

Anh cười ngoác miệng, mắt sáng ngời trả lời: “Đúng vậy.”

Khi tính tiền, Duy Nghi nói với anh: “Chúng ta چرا đôi đi, cả hai đều vừa nhận học bổng, nếu không thì chắc chắn cậu phải mời mình.”

Hoặc Cảnh Hành cố chấp, chỉ nói: “Để mình trả, đây là phép lịch sự.” Anh một mực đòi trả tiền nên Duy Nghi cũng không cố nữa mà đứng một bên chờ. Cô nghe thấy Hoặc Cảnh Hành nói với nhân viên phục vụ: “Gói món này lại hộ tôi, còn chưa động tới.” Cô cũng thêm vào: “Chưa động tới đâu.”

Khoảnh khắc đó, cô bỗng trào dâng một cảm giác ấm áp. Thực ra chỉ cần nhìn vào cách ăn mặc là biết gia cảnh nhà Hoặc Cảnh Hành không sung túc lắm. Những học sinh có hoàn cảnh khó khăn trong trường nhiều lắm, nhưng lại có người cứ âm thầm cố gắng che giấu điều đó. Mà thực ra cũng cần phải giải thích một chút, tuổi trẻ thường có một loại lòng tự trọng rất kiên cường nhưng cũng rất đáng mến. Chỉ muốn khoe mặt tốt nhất, rục rỡ nhất của bản thân ra trước bạn bè...Nhưng cũng có những người thẳng thắn như anh nói: “Không nên lãng phí.”

Duy Nghi là người rất biết ứng xử, mà những việc kiểu này thường chẳng mấy ai muốn nói quá nhiều, cô đành lựa tình thế để thuận theo. Lúc sắp chia tay, cô nói: “Hoặc Cảnh Hành, hôm khác mình mời cậu ăn cơm nhé. Cho mình số điện thoại của cậu?”

Anh ngần người, sau đó cười sảng khoái, mang theo cả một chút tức giận rất đàn ông: “Mình không có di động. Cậu nhớ số phòng của mình đi.” Sau đó lại nói: “Muốn mời mình ăn cơm cũng không khó đâu, cậu chẳng phải hay tự học ở phòng 504 sao? Mình học ở phòng đối diện.”

Duy Nghi lúc đầu hơi bối rối nhưng nghe được câu sau thì tâm trạng bỗng vui sướng như vừa được đứng đầu lớp. Vậy nên khi vẫy tay chào anh mà mắt sáng khắp khời: “Vậy cậu nhớ phải tới tìm mình đấy nhé.”

Cô đặt túi trứng xào khi nãy lên trên bàn trong phòng ký túc. Ngân người đến nỗi bạn cùng phòng đi vào cũng không biết. Gia cảnh cô tốt, những chàng trai mà cô quen không phải là tiêu tiền như nước thì cũng giống em trai cô, từ sâu trong lòng vẫn đặt tự trọng lên trên hết. Người có lòng tự trọng cao, trước mặt con gái thường muốn tạo ấn tượng mình thật hào phóng. Nhưng Hoắc Cảnh Hành lại có ánh mắt và cử chỉ rất đỗi tự nhiên. Cô mở hộp giấy, mùi trứng đặc trưng ùa vào mũi, lại nhớ tới câu nói khi nãy của anh: “Mình học ở phòng học đối diện”. Nói vậy là, anh thực ra có chú ý tới mình.

Tâm sự của các cô gái là vậy đấy, dù có xuất sắc tới mấy thì cũng có lúc suy nghĩ vẫn vơ.

Sự hấp dẫn thần kỳ cũng chính là vậy, Duy Nghi tự phân tích tâm sự của mình, ngoài ra chẳng có lý do nào, chẳng lẽ lại là vì một hộp trứng xào? Hay là vì vẻ ngoài giản dị, mộc mạc của cậu ấy?

Cả hai điều đó đều không đúng, là cô thích ánh mắt đó, ánh mắt lơ đãng mà sáng rõ giữa không gian, giống như loại người vừa đạt được học bổng tự chọn toàn phần vậy, biết mình nên theo đuổi điều gì và biết mình có thể bỏ qua điều gì.

Chút tình cảm của buổi chiều hôm đó, dù mãi tới kiếp sau mới dùng tới có khi cũng rất thích hợp.

Cô giấu bí mật ngọt ngào của mình thật kín, thật kín...cho tới khi cô thấy thông báo trên bảng tin của nhà trường.

GIÓ NGHIÊNG MƯA NHẸ CHẰNG NÊN VỀ

Vô Xứ Khả Đào

dtv-ebook.com

Chương 4

Cận Duy Nghi ngả ghế ngồi ra sau, cũng thăm ngạc nhiên bởi thời gian trôi quá nhanh. Mà xe lái cũng quá nhẹ nhàng tới nỗi chai nước có đặt trước mặt cũng chẳng thấy sóng sánh mấy. Cô theo dòng người xuống xe, cả ngày cứ kiểm tra hết cái này đến cái khác khiến đầu óc cô như sắp mù mị, chỉ muốn lôi tất cả đồng số liệu và bảng biểu này ném hết ra khỏi đầu.

Cô đứng nguyên tại chỗ nhìn, hai tay khoanh trước ngực. Trên sân ga phía đối diện có rất đông người, và những toa tàu cứ im lìm chờ đợi, hình như có vị lãnh đạo nào đó đang phát biểu. Biểu ngữ màu trắng in trên nền vải đỏ thắm. Người quay phim bận rộn với máy móc, vây quanh đám người ồn ào.

“Chúc các tình nguyện viên tới miền tây lên đường thuận buồm xuôi gió, chúc các thanh niên cống hiến xương máu vì Tổ quốc lên đường may mắn!”

Vị lãnh đạo hào hứng hô to, câu này cũng thay cho câu kết của bài phát biểu, tiếp sau đó cả đám người vỗ tay rào rào.

Duy Nghi vẫn đứng ở chỗ cũ, những người ngồi trên xe giờ cũng đã xuống hết. Trên sân ga sạch bóng giờ chỉ có lẻ loi mình cô. Đứng nhìn hai đoàn tàu chậm chậm rời bến, vẫn còn một nam sinh cuối cùng tay cầm bó hoa đứng trên bục vẫy chào đám người tới tiễn.

Năm nào cũng vậy nhưng vẫn có người hùng hực lý tưởng và hoài bão tách mình ra khỏi chốn thành phố phồn hoa, không chút do dự hướng tới miền đất xa xôi, rộng lớn ở bên kia của tổ quốc.

Duy Nghi tự thấy mình là người rất rộng lượng, nhưng quả thực vào lúc đó cô không thể hiểu được, hoang mang hỏi anh: “Tại sao thế?”

Cha mẹ anh đều là giáo viên tại một huyện nhỏ, lương chẳng được là bao, mà ngành học của Hoắc Cảnh Hành lại là ngành đang rất được hiện nay. Rất nhiều cơ quan đã tới tận trường ngỏ ý muốn nhận anh vào làm sau khi tốt nghiệp, đãi ngộ cũng vào mức sinh viên mới ra trường có mơ cũng chẳng được. Kể cả anh có bỏ việc ở những chỗ đó mà tới chỗ khác thì tiền sinh hoạt cũng chẳng phải lo lắng gì.

Về tình về lý, anh điều không nên tình nguyện tới miền Tây. Cô không phản đối ý nghĩa của việc vì Tổ quốc, nhưng mà “Tu thân, tề gia, trị quốc, bình thiên hạ”, phải có gia đình nhỏ mới có gia đình lớn là chuyện đương nhiên. Mà anh chỉ khẽ nhú mày, đỡ lấy đôi vai cô. Có lẽ suốt bốn năm qua, đây là lần duy nhất anh chạm vào cô, mà lại vô tình chạm vào mái tóc dài của cô. Đôi mắt trong như ngọc nói: “Đây là việc mình muốn làm.” Anh dừng một chút, “Trước nay mình vẫn muốn đi.”

Duy Nghi hiểu được sự xúc động và nhiệt tình từ giọng nói của anh. Một nam sinh luôn sống nội tâm như vậy mà giờ phút này lại không bận lòng giấu diếm lý tưởng của bản thân. Mà lý tưởng đó đột nhiên làm Duy Nghi thấy người mà cô vẫn ngưỡng mộ trước đây đã không còn sáng rõ như ngày nào.

Xe lửa đã rời xa khỏi bến, Duy Nghi cũng xoay người rời đi. Phía bên kia đường ray, một người đàn ông mặc vest đen đang nhìn về hướng cô, phong độ, lịch lãm, trên môi vẫn còn vương nụ cười nhạt. Ý nghĩ của cô là muốn đi nhưng Đường Gia dường như đã quên mất cái ngày anh dùng dùng

bỏ cô lại mà rời đi đó, gọi điện cho cô: “Cận Duy Nghi? Chúng ta cùng ăn cơm nhé?”

Cô muốn từ chối cũng chẳng được, chỉ có thể nói: “Vẫn còn chút tài liệu phải mang về công ty.”

Đường Gia vẫn không nhúc nhích khỏi chỗ đứng của mình, bên cạnh có người quay ra hỏi vài câu nhưng anh chỉ lắc đầu, tiếp tục nói qua điện thoại: “Em có lái xe tới không? Anh đưa em tới công ty rồi mình đi ăn.”

Giọng điệu của anh nặng nề dần, sau đó chậm chậm bước đi: “Anh chờ em ở cổng ngoài.”

Lời thoái thác của Duy Nghi còn chưa kịp nói ra đã bị anh chặn lại, một lúc sau cô mới nói “Được”. Giấu kín nét cười trong đáy mắt, người thông minh như cô cũng phải bắt đầu nghĩ làm cách nào để ăn được một bữa cơm với người mà cô không thể hiểu nổi kia.

Cận Duy Nghi dù có âm thầm khó chịu đi chăng nữa thì cũng phải thừa nhận sắc mặt của người đang lái xe kia có phần u ám nhưng cũng có cả những sắc thái khác nữa. Thỉnh thoảng ánh mắt của anh lướt qua cô ... càng lúc càng cố gắng kiềm chế, dần dần duy trì được sự lãnh đạm.

“À, sao anh lại ở đó?” Cô không quen với bầu không khí này, lại càng không bỏ qua được sự việc ngày hôm trước, việc gì hai người họ phải gượng gạo thế này chứ?

“Em cũng thấy còn gì? Đến tiễn các thanh niên tình nguyện tới miền Tây.” Đường Gia chẳng nhanh chẳng chậm thờ ơ nhìn qua gương chiếu hậu.

“Anh thì liên quan gì tới họ?” Âm điệu của Cận Duy Nghi bỗng nhiên biến khoảng cách giữa hai người trở nên xa vời vợi, khóe mắt cô giương

lên thách thức, nhưng ánh nắng chiều tà đã làm giảm vài phần lạnh lợi nơi cô.

“Công ty tài trợ nên anh tới xem xét.” Đường Gia dừng xe lại, tháo dây an toàn, “Đến nơi rồi.”

Anh cũng mở cửa kính xe xuống thấp: “Tôi hút thuốc.”

Duy Nghi nhìn anh qua cửa kính, một tay bám vào cửa xe, chớp mắt hỏi anh: “Đường Gia, anh có tình nguyện làm tình nguyện viên không?” Cô tò mò nhưng chẳng biết hỏi ai nên bèn hỏi anh.

Anh nghiêng người nhìn, hỏi lại cô mà không lộ một chút ý tò mò nào: “Em thì sao?”

Cô vẫn còn quá kích động nên hoàn toàn chẳng nghe thấy câu hỏi của anh, không khách khí nói: “Anh chắc chắn là không rồi. Đường Gia anh sao mà rời xa được chốn phồn hoa mỹ ...thực được.” Duy Nghi lờ miêng suýt nữa đã nói ra từ đó nên thấy hơi khó chịu. may mà cô đã nhanh trí đổi thành từ khác. (Nghĩa gốc của cụm “Phồn hoa mỹ thực” ở trên là “Hương xa mỹ nữ, ý là anh Đường sao mà xa rời được chốn phồn hoa nhiều người đẹp này)

Môi anh khẽ nhếch lên, lạnh lùng nói: “Em không phải cũng thế sao?”

Cô đỏ mặt cười hòa hoãn: “Cô không phải sao?”

Cô cười, nơi thành phố cảnh sắc âm đạm nhạt nhòa đó trông phút chốc bị nụ cười của cô bao phủ biến thành rực rỡ vô cùng: “Đúng, em cũng thế?”

Mùi thuốc lá thoang thoảng lơ lửng trong không trung, một chút gì đó đang dâng tràn trong huyết quản, một điều gì đó cũng đang dần mở ra trong ánh chiều chạng vạng. Khi cô xuống tới nơi thì thuốc kẹp giữa hai ngón tay của Đường Gia đã cháy tới tận đầu lọc, Cận Duy Nghi mệt mỏi

ngồi vào trong xe nói với anh: “Đường Gia, em mệt lắm, thực sự không còn sức để đi ăn cùng anh rồi, phiền anh đưa em về nhà.”

Bàn tay anh khẽ nắm lại, đôi đồng tử thấp thoáng niềm vui thích, ánh mắt đen thăm thẳm chậm chậm chiếu vào cô, cười như có chút tự giễu mình: “Được đấy, vậy anh là lái xe rồi.”

Duy Nghi ngồi im không động đậy, mệt tới chẳng mở nổi mắt, giọng dịu dàng mà thành khẩn: “Rất xin lỗi anh, em mệt quá.” Đầu tiên cô tẩy trang ở phòng vệ sinh của công ty, lớp trang điểm mà để cả ngày dài thì rất hại da mặt, phải đợi tới khi làn nước lạnh xóa tan mọi bí bức cô mới thấy thoải mái hơn.

Trong xe có mùi hương hoa hồng thoang thoảng, Cận Duy Nghi nghiêm mặt nên càng hiện rõ quầng thâm đen dưới mắt. Nếu là trước đây, kiểu gì Đường Gia cũng thấy loại con gái này quá là lôi thôi, nhưng khi thấy cô lặng im ngồi trong xe, ánh mắt mệt mỏi tới cực điểm anh lại thấy ở cô thấp thoáng nét cứng cõi nhưng rất dễ thương.

Anh mím môi im lặng lái xe.

Khi Cận Duy Nghi mặt lộ vẻ hối lỗi pha lẫn với mệt mỏi rời đi, lại cộng thêm sự nhột nhạt khi thiếu đi lớp trang điểm, bộ váy công sở nghiêm trang cô mặc, quai hàm ương ngạnh khiến cô trắng bệch kia đã che giấu tuổi tác thực sự của cô. Quả thực tuổi cô vẫn còn nhỏ, chỉ vừa tốt nghiệp đại học nhưng dường như lại giống một viên chức làm việc gần mười mấy năm, đến khả năng giao tiếp, ứng xử cũng có dư.

Đường Gia ủ rũ, vài giây sau cô lại quay lại gõ cửa kính xe thể thao của anh: “Lần sau em mời anh, quyết không nuốt lời đâu.”

Cô thực sự rất ít khi nuốt lời, khi cô gọi điện tới, giọng người ở đầu dây bên kia nghe rất lười biếng, thân mật gọi tên cô: “Duy Nghi, anh chờ mấy ngày rồi đấy.”

GIÓ NGHIÊNG MƯA NHẸ CHẴNG NÊN VỀ

Vô Xứ Khả Đào

dtv-ebook.com

Chương 5

Đường Gia có cảm giác mình bị mắc lừa, tiệm ăn này mặt tiền nhỏ ngoài dự liệu của anh. Anh và Duy Nghi hai người ngồi trong quán mà còn sợ quá nhỏ, điểm tốt duy nhất của quán này là mùa đông không cần mở điều hòa vì thực khách đã bị cái không khí thơm ngát và nồng nhiệt của các món ăn sưởi ấm.

Duy Nghi đưa cho anh một chiếc đĩa nhỏ trong có một ít dấm thơm, liếc nhìn em trai một cái nói: “Em thì tự rót nhé.”

Dường như cả ba người chỉ có mình cô cười tươi rói, cười cười nói nói với họ: “Ăn nhiều vào nhé.” Rồi lại thêm một ít dấm thơm vào đĩa của Đường Gia, “Đừng khách sáo nhé.”

Mắt anh ánh lên một tia cười thích thú, anh quan sát Cận Trí Viễn và chị cậu.

Hóa ra cái gọi là diện mạo cũng thật biết thiên vị, hai chị em bọn họ mặt mày sao mà giống nhau, nữ thì duyên dáng nam thì tuấn tú đến anh cũng phải thấy tâm phục khẩu phục.

Công tác ngoại giao của Cận Duy Nghi quả thực rất xuất sắc, cười hề hề với anh: “Đây là em trai em, à, anh chẳng phải đã từng ở nước ngoài sao? Hai người tự giao lưu với nhau đi.”

Anh còn chưa kịp nói gì thì Cận Trí Viễn đã kinh ngạc ngẩng đầu nhìn chị cậu rồi lại cười liếc mắt nhìn Đường Gia: “Đúng rồi, cũng có một số chuyện em muốn tìm hiểu.” rồi lại cố ý bổ sung thêm một câu, “Là em đòi chị em cho em đi theo.”

Cô chẳng nghe hai người nói chuyện nhưng cũng hơi ngạc nhiên nhìn em trai một cái rồi lại lặng lẽ cúi đầu ăn bánh bao chiên vàng rộm, cắn một miếng thôi đã thấy mùi thịt hòa lẫn với mùi nước dùng lan tỏa.

Đường Gia thu hình ảnh vừa rồi vào tận trong đáy mắt, điều chỉnh lại nhịp thở, cười nhạt.

Chỉ là, người tính không bằng trời tính.

Điện thoại của Cận Trí Viễn đặt trên bàn rung lên, cậu nhìn thoáng qua rồi nghe.

“Em đang ở đâu?”

“Không phải ngày mai tái khám sao?”

“Thì Ưu Ưu, em dám một mình đi về à? Đứng nguyên ở đó chờ anh, anh tới ngay.”

Đường Gia thấy được sự cảnh cáo trong mắt Cận Duy Nghi nhưng em trai cô lại như không thấy, đặt bát đĩa xuống: “Chị, em phải về trường.”

Cậu nam sinh đẹp trai thu hút sự chú ý của nhiều thực khách trong quán, cậu vẫy tay về phía chị, gật đầu chào Đường Gia: “Lần sau gặp lại anh.” Sau đó nhanh nhẹn lách qua hàng ghế gỗ ngang của quán ăn, thoắt cái đã biến mất vào trong bóng đêm.

Cận Duy Nghi luống cuống cười cười: “Xì, thiếu niên mới lớn mà bày đặt yêu đương.”

Đường Gia chậm rãi rót một tách trà cho cô sau đó cười nhẹ: “Duy Nghi, thực ra em cũng còn nhỏ mà, so với em trai em cũng tựa tựa nhau thôi.”

Cô giật mình đến rơi cả đĩa, tưởng mình vừa nghe nhầm.

Có những thủ đoạn cực kỳ tinh vi, Đường Gia không cần nhìn cũng biết, là cái cách cô chạy trốn vừa non nớt vừa quá lộ liễu. Điều duy nhất anh nên nghĩ chính là câu hỏi tại sao.

Tại sao chỉ nhận được điện thoại của cô mà chẳng quản ngại đường xa vội vàng tới đây, sau đó mới biết đây là bữa ăn của ba người?

Tại sao đã bị từ chối một lần rồi mà vẫn cố mặt dày đuổi theo cô trong trò chơi cút bắt này?

Mà điều làm anh hoang mang nhất là: Tại sao cô chẳng muốn gặp anh tới vậy?

Anh hỏi tới câu tại sao cuối cùng rồi nhìn bằng ánh mắt thuần khiết nhất chờ đợi câu trả lời của cô.

Phản ứng của Cận Duy Nghi rất bình tĩnh, đôi lông mày thanh tú khẽ nhíu lại, “Đường Gia, anh nghĩ quá nhiều rồi, từ trước tới nay em chưa từng có ý như vậy.” Ánh mắt không còn chạy trốn nữa mà nhìn thẳng vào anh. “Không phải em không muốn gặp anh, chỉ là người đáng để gặp quá ít, mà em thì vẫn chưa tìm ra thôi.”

Anh kéo cong góc miệng lên, như thở dài một tiếng: “Đây là sự so sánh rồi.”

Ánh mắt Cận Duy Nghi lóe lên nét giận dữ như ngôi sao lấp lánh vỡ tung trên bầu trời.

Cô nhấn mạnh từng chữ: “Đường Gia, lấy tình cảm ra so sánh thật đúng là việc mà đại thiếu gia như anh hay làm.”

Bà chủ quán chọn đúng lúc đó để bước đến, nét mặt khó xử: “Người đợi trong quán còn nhiều lắm, hai người...”

Duy Nghi vui vẻ đứng lên chẳng thèm để ý tới nét mặt của người đang ngồi kia, nói với bà chủ quán: “Đồ thừa gói lại giùm cháu, thanh toán đi ạ.”

Nét mặt của bà chủ quán vui vẻ hẳn, nhanh chân nhanh tay gói lại chỗ thức ăn trên bàn, nhưng người đàn ông ngồi đó giọng chột lạnh lùng: “Ai nói sẽ đi chứ? Bà chủ, thêm hai phần lên đây.”

Anh cởi áo khoác, lúc vắt lên ghế không chú ý vạt áo đã dính đất. Anh múc một thìa bánh vào trong miệng, tay còn lại ra hiệu cho Duy Nghi ngồi xuống: “Ngồi xuống đi, tôi còn chưa no.”

Duy Nghi nhìn anh rồi lại nhìn gương mặt khó xử của bà chủ quán, tiếng nói âm trầm của Đường Gia truyền tới: “Cận Duy Nghi, em đừng có quá đáng thế. Dù sao cũng phải đợi tôi ăn no thì hẵng đuổi người ta đi chứ.” Anh ăn chậm rãi, không nhượng mảy nhưng đôi mắt đen đang sáng rực tới chói chang.

Duy Nghi không ngờ Đường Gia lại ăn nhiều tới vậy, hai phần vừa mới mang lên không đủ lại gọi thêm một bát bún, anh hỏi cô: “Em có ăn không?”

Duy Nghi lúng túng, câu cô nói vừa rồi quả thực chính cô cũng không ý thức được tình thế sẽ thành ra thế này. Theo tính cách của cô mà nói chính là muốn cắt đứt quan hệ nhưng cũng không đáng phải nói những lời đó mà hại mình hại người.

Khi anh đã ăn no, theo thói quen anh nhất quyết giành phần trả tiền rồi đứng dậy: “Đi thôi.”

Xe đỗ cách đó không xa, Đường Gia cũng chẳng vội, chỉ hỏi cô: “Em muốn đi dạo phố không?”

Đèn neon nhấp nháy những tia sáng diêm lệ thu hút những dòng chảy muôn màu ánh vào hai mắt. Cuộc sống phố xá chính là vậy, từng chút từng chút làm người ta say mê đến chẳng còn chút sức phản kháng nào.

“Đường Gia, giờ là cuộc sống về đêm của anh sao?” Cô đứng nguyên chỗ cũ ý như muốn tiễn anh đi.

“Cuộc sống về đêm?” Đường Gia ra hiệu cô xem thời gian, cười nhạt: “Thật chẳng hiểu sự đời gì cả.”

Vẫn còn sớm thế này, cửa hàng cửa hiệu đã đóng cửa đâu, mà chính giờ này ngày hôm qua cô còn ôm một đồng tài liệu của công ty lếch tha lếch thếch bước trên đường. Đúng là người sống hai mặt. Duy Nghi cười lấp liếm, cùng anh đi dạo phố.

Nhưng cô chẳng biết đi dạo phố cùng một người đàn ông thì có thể làm gì. Khi cô tha thẩn trước quầy bán đồ thực phẩm nhập khẩu ở tầng một, Đường Gia không thúc giục gì cô, làm cô kinh ngạc trước phong độ chững thối ăn vặt của phụ nữ của anh. Chắc là có nhiều bạn gái lắm đây, Duy Nghi cười lạnh rồi định nói thì đột nhiên nhìn thấy anh chỉ vào một gói kẹo bông đường ngũ sắc cười, nói: “Em gái anh thích ăn cái này nhất.”

“Anh có em gái à? Em ruột?”

“Ừ, em không biết à? Nó thích nhất các loại kẹo hoa quả kiểu này, kéo anh đi dạo cũng chẳng vì cái gì khác, vì bố mẹ anh không cho nó ăn cái này.” Người đàn ông này hiếm khi cười mà mang nét yêu chiều như vậy. Cười như vậy làm Duy Nghi nảy sinh ấn tượng với anh thêm gấp bội. Cô cũng có một người em trai nên rất thấu hiểu tình cảm giữa anh chị em trong nhà với nhau. Cô vẫn cảm thấy mình lớn hơn một chút, đương nhiên phải

quan tâm chăm sóc em nhỏ hơn rồi. Duy Nghi cười, hỏi anh: “Em gái anh bao nhiêu tuổi rồi?”

Cô còn chưa kịp nghe câu trả lời của Đường Gia thì một hình ảnh từ quây hàng cách đó không xa đã bay đến, một bóng người đang hòa vào đám đông, xa dần tầm quan sát của cô. Thị lực của Duy Nghi trước nay rất tốt, cô chắc chắn mình vẫn nhận ra được dáng đi khoan thai và mái tóc ngắn của Hoắc Cảnh Hành. Đã quá lâu rồi cô không được gặp anh, bao nhiêu suy tư rối rắm cùng nhau ùa về, còn cả ánh mắt âm trầm màu hổ phách khiến người ta như được thưởng thức hương thơm của một bình rượu cổ hùm nào đó.

Duy Nghi không chút do dự, nghiêng người nói “Xin lỗi” với Đường Gia rồi vội vàng hòa mình vào dòng người đông đúc, nhanh bước đuổi theo bóng dáng người vừa nãy.

GIÓ NGHIÊNG MƯA NHẸ CHẴNG NÊN VỀ

Vô Xứ Khả Đào

dtv-ebook.com

Chương 6

Rốt cuộc lại không tìm được, Duy Nghi đứng trân trân giữa trung tâm thương mại đông người vào ra, dường như con tim lạnh lẽo đã mất một phần nào đó của ngọn sóng nên chẳng thể tới được bờ, cứ mãi giá băng ở nơi đó. Ánh mắt vẫn cố kiếm tìm như mong ước một sự kỳ diệu có thể nháy ra từ đâu đó, sau đó có người vỗ nhẹ vào vai khiến cô giật mình. Đường Gia mím môi thành đường thẳng sau đó nở nụ cười tươi: “Sao thế?”

Hai người đều có vóc dáng cao, mặc cho dòng người qua lại có đông đúc, xô đẩy tới mức nào hai người vẫn đứng nguyên tại chỗ cũ. Biểu hiện của Duy Nghi rất nghiêm nghị, trông rất giống một đôi tình nhân đang giận dỗi nhau. Biểu hiện của Đường Gia thì lại rất dịu dàng, giống như đang dỗ dành cô vậy. Duy Nghi không chịu nổi những ánh nhìn chăm chăm tò mò như vậy, lấy lại tinh thần, đứng thẳng lưng, bước nhanh ra phía ngoài.

Đường Gia đứng lại, khóe miệng khẽ cong lên khiến người khác đoán không ra là đang cười nhạt hay đang suy tư. Anh đứng phía sau cô, cả thân hình rắn chắc như tấm bình phong, cũng ý thức được sự tiếp xúc giữa hai thân thể, cũng có đôi chút ngượng ngập. Nhưng Duy Nghi đã dừng bước, nhìn chăm chăm về phía trước nơi bóng hình khi nãy vừa biến mất.

Đường Gia đợi cùng cô trong im lặng. Anh chỉ muốn xem cái trò cút bắt này rồi sẽ thành ra thế nào, vì vậy anh không mở miệng nói một lời.

Cận Duy Nghi chỉ hơi khựng lại một lát rồi quyết định rất nhanh, cô bước vội về phía trước. Đèn giao thông màu xanh vừa hay cũng chuyển

sang đèn đỏ, mà tiếng nói trong cổ họng Duy Nghi dường như tắc nghẹn, khoảng cách giữa hai người chỉ là gang tấc khiến cô như là đi, không thể thốt tiếng nào ra hồn.

Hoặc Cảnh Hành quay người lại, giọng trầm trầm; “Mình có cảm giác có ai đó gọi tên mình.” Sau đó giọng nói có chút không kiềm chế được, hơi cười: “Duy Nghi, trùng hợp quá.”

Nước da màu đồng cổ của anh so với trước kia quả thực là đen đi không ít, đàn ông miền Nam hầu như đều rất trắng, rất hiếm người như anh, vì vậy mà gầy càng thêm gầy. Mà điều khiến Duy Nghi không thể quên được chính là khí chất mạnh mẽ tỏa ra như hơi men. Cô quay lại, thay vẻ mặt nghiêm nghị bằng một nụ cười ấm áp, cười với anh: “Sao cậu lại ở đây?”

Đèn xanh bật sáng, dòng người đông đúc đổ dồn về phía trước, dường như cả bốn phía xung quanh cô đồng loạt trôi vào một không gian khác.

“Đơn vị có chút việc, mình đi công tác vài ngày thôi.” Hoặc Cảnh Hành giải thích đơn giản có ý rất vội, bước chân cũng vô thức dừng lại.

Hai người trao đổi số điện thoại sau đó tạm biệt nhau, hẹn mấy ngày sau gặp lại.

Một năm đã qua, vào lúc chẳng mong chờ nhất cô lại được gặp Hoặc Cảnh Hành. Cô chỉ thấy ngạc nhiên là mình khi này có dũng khí đuổi theo anh, nếu giống như thời điem chia tay tốt nghiệp thì chắc cô chỉ đứng yên tại chỗ, mơ hồ đếm thời gian rồi tự hỏi không biết anh đã lên tàu hay chưa.

Nhà Duy Nghi ở khu buôn bán, chỉ quay lại vài bước là tới nơi. Cô cúi đầu nhìn số điện thoại vừa mới thêm trên màn hình điện thoại, vô tình chạm phải người qua đường, miệng liên hồi “Xin lỗi”.

“Bạn sao?” Tiếng nói của Đường Gia lạnh lạnh bay tới tai Duy Nghi, hai tay khoanh trước ngực, hơi bất cần. Duy Nghi hoảng hốt xoa xoa thái

dương: “Sao anh vẫn còn ở đây?” Đuôi mày khẽ nhướn lên cười vui vẻ: “Rốt cuộc thì đã đến cuộc sống về đêm của anh chưa vậy?” không còn thái độ khinh khỉnh với anh như trước. Mà còn có thêm nụ cười dịu dàng ngọt ngào như viên kẹo đường đang dần tan nơi đầu lưỡi đậu trên môi cô mà anh chưa từng được chiêm ngưỡng.

Ánh mắt Đường Gia bất chợt lóe lên vài tia sáng kinh ngạc, một lúc lâu sau mới lấy lại được tiếng nói của mình, trêu đùa cô: “Sao? Có muốn đi cùng không?” Thực ra Đường Gia chẳng có hẹn với ai hết, chỉ là không hiểu được thái độ vừa rồi của cô. Giọng nói càng trầm lắng hơn: “Đi, anh dẫn em đi mở mang tầm mắt.” Anh nắm cổ tay cô, hơi mạnh một chút, làm cô theo đà bước theo anh vài bước.

Ý nghĩ tiếp theo của Cận Duy Nghi là thu tay lại, thấy anh thật là kỳ lạ, người thì đông thế này, cô nén giọng cùng lúc ghì bước chân: “Em phải về thôi.”

Cô vội vàng quay bước đi về, mà tiếng nói từ đâu vẫn văng vẳng bên tai như thăm dò : “Người đó chính là người em muốn gặp sao?”

Cơn tức giận trong cô như bị đánh thức, cô quay người lại bước tới trước mặt anh. Ánh mắt không chút lúng túng nhìn thẳng vào mắt anh như thể đã chờ đợi từ lâu. Không gian giữa hai người như đông cứng, Đường Gia cuối cùng cười nhẹ: “Phải không?”

“Anh nói đúng, em thích anh ấy 5 năm rồi, tình cảm chưa bao giờ thay đổi.” Cuối cùng cũng có lúc câu nói này dễ dàng được phát ra từ miệng cô tới vậy, nói cho người ở trước mặt nghe, nhưng nhiều hơn tất cả chính là nói cho bản thân cô nghe.

“Đường Gia, chúng ta sau này đừng liên lạc với nhau nữa.” Cô im lặng hồi lâu, đôi mắt sáng rỡ như hai viên minh châu, “Em cũng không đúng, khi anh hẹn gặp em em đã không dứt khoát từ chối, dù là nói em nể mặt

anh, nhưng nếu nghĩ kỹ thì là em cũng có chút hư vinh.” Cô lại phân tích rạch ròi hơn “Nói cách khác, tóm lại đều là lỗi của em, em đã mập mờ, em xin lỗi.”

Cô nói một hồi rồi quay lưng bước đi chẳng bận tâm sắc mặt người đàn ông phía sau mình. Ánh mắt sáng rỡ của anh giờ đã dần tối lại, môi mím thành đường thẳng, hai tay nắm chặt: Cô còn không rõ ràng sao? Đường Gia tự cười nhạo mình, vẫn là anh, thằng đàn ông bị một người phụ nữ từ chối đến hai lần.

Cận Duy Nghi vừa bước ra khỏi quán trà thì nhận được điện thoại của em trai, cô cố ý làm cho giọng nói mình nghe thật vui vẻ, mà trước đó, vừa nhận được điện thoại từ công ty nói cô bị chuyển công tác đi nơi khác. Cũng chẳng phải phận sự của cô mà là nhân sự chưa điều động kịp, họ cứ hỏi dồn cô về thời gian rời đi. Duy Nghi ngay lập tức trả lời, thực ra quá trình kiểm tra rất vất vả, nhưng lúc này cô đang mong mình càng vất vả càng tốt, để đỡ mất công khơi ra những chuyện tình cảm phức tạp kia.

Người ta nói chị em thường có thần giao cách cảm quả thực chẳng sai. Nhưng lần này Cận Tri viễn không nhận ra sự xúc động trong giọng nói của chị gái, chỉ hỏi cô; “Chị ơi, mai em có người bạn đến ở nhà mình vài ngày.” Rõ ràng là còn rối rắm hơn cả cô.

Cô cũng nhân cơ hội đó mà nói luôn trong điện thoại, lại hốt hoảng quay đầu nhìn vào trong quán trà đó, một phong cảnh xanh mướt ở mặt tiền vừa tao nhã vừa cao sang. Mắt đã không còn nhìn thấy người đàn ông ngồi đối diện rồi nhưng cũng không có dũng khí để bước vào trong.

Duy Nghi bấm số điện thoại: “Hoặc Cảnh Hành, mình có việc phải về công ty rồi.” Không biết đầu bên kia nói gì, trong một lúc lâu, cô gái xinh đẹp, tinh tế ấy nắm chặt điện thoại như muốn những lời nói phát ra từ trong chiếc điện thoại đó ghi khắc vào tim. Cô im lặng hồi lâu, nói: “Nhớ giữ liên lạc.”

Xe cô đỗ bên đường, ngồi vào trong, mở điều hòa xối thẳng vào gương mặt trắng bệch. Chỉ chợt nhớ tới một câu nói: Gặp mà không bằng không gặp.

GIÓ NGHIÊNG MƯA NHẸ CHẴNG NÊN VỀ

Vô Xứ Khả Đào

dtv-ebook.com

Chương 7

Vậy mà vẫn nhớ tới những câu nói này mãi không thôi.

Anh nói, ở nơi đó rất cần những người như anh. Tất cả những cơ sở vật chất ở nơi đó đều mới bắt đầu xây dựng, thỉnh thoảng anh có tới dự những lớp học ở đó, anh thích những ánh mắt của trẻ em nơi đó.

Anh nói, mùa đông nơi đó rất lạnh, thức ăn chính chỉ có khoai tây thay đổi theo từng bữa.

Anh nói, ở nơi đó thiếu nước, muốn có nước phải đi bộ ba km mới tới được miệng giếng gần nhất.

Sau rốt anh nói với ánh mắt đầy nhiệt huyết của thanh niên: “Duy Nghi, mình không muốn trở về, sống ở nơi đó mình mới cảm thấy thật đáng sống.”

Anh cho cô xem một tấm hình trong ví, là bức ảnh chụp chung của anh với một cô gái có màu da khỏe khoắn được một bầy trẻ con bao vây xung quanh, đang cười như đôi chim tự do nhất trên bầu trời này.

Anh chỉ vào cô gái đó nói: “Bạn gái mình, cũng là tình nguyện viên.”

Sau đó trước khi cô đi có gọi điện cho anh, Hoắc Cảnh Hành nói với cô rất nhiều, anh là một thằng đàn ông chỉ thích thỏa mãn nhưng ý thích riêng của bản thân mình, anh hiểu hết tình cảm của Duy Nghi đến từng li từng tí.

Anh nói: “Duy Nghi, có những người trời sinh ra chỉ thích ứng với cuộc sống nơi phố thị, những việc đã qua rồi thì đừng bận tâm suy nghĩ tới nó nữa.” Anh nói như thế rất dễ dàng, từng lời từng chữ chậm rãi nhưng quá nhẹ nhàng, “Hơn nữa, giữa chúng ta cũng chẳng có những việc đã qua.”

Rõ ràng là chỉ cách nhau một lớp kính nhưng cô không sao có đủ dũng khí để bước vào bên trong, cuối cùng cô lấy hết cố gắng còn sót lại hỏi anh: “Hoặc Cảnh Hành, anh đã từng ...có hay không ... với em.....?”

Anh hiểu câu hỏi của cô là gì, mà dường như cũng hiểu sự ngượng ngập của con gái nên ngắt lời cô, thở dài: “Mình vẫn cảm thấy rằng chúng ta không thể. Duy Nghi, thực xin lỗi cậu, mình chưa từng cố về mặt này.”

Nửa năm sau đó, Duy Nghi bận rộn tới mức chẳng có mấy thời gian về thăm mẹ mình, không phải vì mẹ cứ giục cô mau đổi việc khác thì cũng là sắp xếp thời gian đi xem mặt. Bà cũng biết con gái nếu nói ra thì cũng hơi khó nên bắt đầu cùng chồng tự sắp xếp lấy. Cận Tri Quốc đương nhiên chẳng nghĩ như vậy, ông nghĩ thanh niên thì phải xông xáo với công việc. Nhưng thỉnh thoảng ông cũng giả vờ hỏi Duy Nghi rồi nháy mắt cười với Duy Nghi sau lưng vợ.

Mà cơ hội về nhà của Duy Nghi cũng chẳng có mấy nên không cảm nhận được suy nghĩ ngày một già đi của cha mẹ. Mà cuộc sống của chính cô cũng đang lộn xộn đến nỗi cùng hợp với các đồng nghiệp mà như mất hồn.

Hôm đó cùng mọi người đi hát karaoke, nghe mọi người hát về sức sống mãnh liệt hùng hực của tuổi trẻ mà khiến cô đau đớn. Duy Nghi không thể tiếp tục ngồi lại đó nữa nên kiếm cớ đi về nhà. Cô đứng ở bãi đỗ xe hồi lâu rồi mới bắt đầu tìm chìa khóa xe trong túi xách. Cổng ra vào yên tĩnh bỗng bị tiếng đỗ của một chiếc xe nào đó phá vỡ, khi cô đi qua có liếc nhìn qua chỉ mờ mờ thấy trong xe có hai người, đèn thì tắt.

Những tình huống như thế này thường khiến người ta xấu hổ tới phát ghét, cô quay mặt bước nhanh tới xe mình.

Đường Gia giơ tay bật đèn lên, hai mắt tỏa ra ánh hào quang mạnh mẽ giống như đôi đồng tử của mèo phát sáng trong đêm tối. Theo ánh sáng, anh thấy cô gái đang bước tới xe của cô ấy, sau đó lái xe đi, không thèm để mắt tới phía này dù chỉ là một lần. Mặt anh lạnh lùng nhưng sự ảo não trong lòng đã vô thức dâng trào. Chỉ là không tin, chiếc xe này Cận Duy Nghi đã ngồi mấy lần rồi chẳng lẽ cô ấy không nhận ra sao.

Cô gái bên cạnh thấy anh ngồi hồi lâu, không đợi được nữa cất tiếng nói.

Đường Gia hơi ngạc nhiên, nhớ rõ lời cô nói với anh hôm nào đó: “Người như anh...” hóa ra anh là loại người này, trong lòng cô, chẳng có lấy một tia ấn tượng tốt về anh. Bản thân anh thì thế mà cứ mong cô có ấn tượng sâu sắc vào những vật chất nơi anh. Vậy, rõ ràng anh đã thực sự biến thành loại người mà cô đã nói.

Anh quay đầu cười mím môi với cô gái bên cạnh, gạt mình rũ bỏ những ý nghĩ khi nảy ra khỏi đầu nhưng đọng lại vẫn là những vấn vương đau đớn.

Cũng không chỉ có đau đớn mà vẫn lẫn khuất đâu đó những ưu tư, đâu đó đã đồn đại về những điều bí mật chưa từng tuyên bố giữa họ. Điều bí mật có liên quan tới cha cô... Có những điều chỉ có thể công khai vào những trường hợp nhất định, nhưng anh cũng không chắc, Duy Nghi đã biết những điều đó hay chưa.

Dù là vậy nhưng anh nghĩ không biết có nên để cô biết một chút không, để có thể chuẩn bị trước tâm lý? Việc này anh đã suy đi tính lại rất lâu rồi nhưng tới giờ phút này anh lại có đôi chút do dự.

Có những khi tỉ lệ báo giá ở công ty chỉ chênh một chút thôi thì sai số của cả đơn hàng đã thành một thiếu sót rất lớn rồi, những lúc đó anh cũng

chưa từng chau mày. Nhưng việc này lại khiến anh nghĩ tới cả nửa tháng. Những lời đồn đại ngày càng nghiêm trọng, giảm được gánh nặng cho cô càng nhiều càng tốt, nhưng anh cũng không dám chắc lắm.

Ngày hôm sau anh vẫn gọi điện, vẫn còn mặc đồ ngủ đứng ngoài ban công yên tĩnh của khu chung cư xanh mướt gọi cho cô. Nhưng giây phút cô nghe điện thoại tim anh lại không tự chủ được mà tăng tốc, đây là lần đầu tiên anh liên lạc với cô sau nửa năm, anh đã tự nói với bản thân đây chỉ là sự quan tâm của bạn bè với nhau thôi.

Nhưng rõ ràng đối phương không nghĩ vậy, bên này tim đập còn chưa ổn lại thì bên kia đã nhấn nút từ chối cuộc gọi.

Đường Gia không hề tức giận, chỉ còn lại sự chẳng biết làm sao, mà cũng chẳng thấy căng thẳng nữa, vẫn tiếp tục gọi. Cuối cùng khi anh cũng chẳng rõ giờ là mấy giờ nữa thì bên kia bắt điện thoại, giọng nói truyền tới mang theo sự xa cách và hờ hững: “Alo, tôi nghe.

Tất cả những tình cảm rành mạch giờ nhường chỗ cho những cảm xúc giản đơn, Đường Gia đột nhiên hiểu ra, thật khó mở lời. Anh biết quan hệ giữa hai cha con cô rất thân thiết. Nên anh dồn tất cả khả năng vào việc lựa chọn từ ngữ, chỉ hỏi vài câu băng quơ mà không hề nhắc tới những sự việc liên quan tới Cận Tri Quốc.

Cận Duy Nghi rất nhạy cảm, anh cẩn thận để lộ một chút tin tức, cô ở đầu dây bên kia tiếp nhận rất chậm rãi mới nói: “Cảm ơn anh.” Tiếng nói rất nhẹ nhàng trôi tới như một vầng mây trên bầu trời.

Đường gia chỉ trầm lắng một hồi: “Duy Nghi, đừng suy nghĩ nhiều, có những lời cũng không đáng tin lắm, anh chỉ thuận miệng nhắc tới thôi.”

Bên kia cười khê: “Em biết.”

Anh đứng ngoài ban công rất lâu, hai tay khoanh trước ngực, hai mắt hơi chau lại, cơn gió buổi sớm thổi khẽ nhẹ tung mái tóc ngắn đen tuyền, vì đây là lần đầu tiên nghe thấy tiếng nói của cô có vẻ yếu đuối, bất an như vậy nên anh thấy không an tâm.

Chỉ là anh không ngờ sự việc lại thay đổi vượt ra ngoài dự liệu của mọi người thế này. Nhưng điều may mắn nhất chính là anh là người đầu tiên biết được chuyện của cha cô: Hôm đó người vội vàng tới hiện trường là một người bạn của anh, mà anh lại đang ở thành phố Thiên Hải gặp khách hàng, ngụm rượu vang vừa nuốt xuống không sao thấy cay nóng được.

Anh vội vàng rời khỏi chỗ đó đi tìm cô, mặt Cận Duy Nghi khi bị anh lôi ra khỏi công ty trắng bệch, không mang theo bất cứ thứ gì, chỉ mặc đúng một chiếc váy cộc tay vải bóng mỏng manh, sau đó run rẩy ngồi vào trong xe. Anh vừa cởi áo khoác vào cho cô vừa nghe thấy cô gọi điện cho em trai. Cô cũng chẳng kìm nổi giọng mình nữa mà cứ để mọi thứ ào tới thật đau đớn.

Sau đó Đường Gia nghĩ cô cũng có chút cảm kích với anh, anh mời cô ăn cơm, đi chơi cô cũng không tiếp tục từ chối nữa. Không còn phân rạch ròi ranh giới giữa hai người cho rõ ràng nữa mà coi anh là bạn tốt. Anh từ nơi xa tới cô liên quan tâm đúng như địa vị chủ nhà. Anh chưa từng ép buộc cô, trước sao thì giờ vẫn vậy, thỉnh thoảng có nhớ nhung cũng tự mình chinh đốn lại. Khi anh gặp cô như mất hồn đang đi theo em trai ở bệnh viện, em trai cô như biến thành một người khác, ôm lấy chị mình nhẹ nhàng an ủi, giây phút đó anh đã quyết định sẽ buông tay. Thế giới tinh thần cả cô đã đủ yếu ớt rồi, không cần anh phải tiếp tục đặt thêm gánh nặng lên vai cô nữa.

Nhưng với Cận Duy Nghi, lúc cha cô mất đi dường như cũng là lúc cô mất đi khả năng vui sống, khi nhận được điện thoại của Đường phu nhân hẹn cô đi uống trà, não cô như đình trệ trong giây lát, suy nghĩ hồi lâu mới tới ngồi vào chỗ.

Khi cô duyên dáng, thực nữ ngồi xuống trước mặt Đường phu nhân, thực ra cô đã tính trước là mình nên nói gì rồi. Chỉ là cách mở lời của Đường phu nhân khiến cô kinh ngạc, bà vươn tay ra nắm lấy tay trái của Duy Nghi, chân thành nói: “Duy Nghi, việc cha cháu mất các bác đều rất buồn.”

Ánh mắt thấu hiểu sự đời qua năm tháng của mẹ anh chân thành nhìn Duy Nghi, nhẹ nhàng nói: “Việc mất đi cũng giống như thời gian thôi.”

Bà hỏi rất nhiều chuyện gia đình cô, sau cùng mới nói: “Gia đình cháu định chuyển tới Ninh Viễn?” Ánh mắt bà thoáng vẻ tiếc nuối như đang nhìn đứa con của chính mình.

Duy Nghi khẽ gật đầu.

“Thật tiếc.” Đường phu nhân cười, “Tiểu Gia nhà bác vẫn rất thích cháu. Bác tới tìm cháu là muốn nói với cháu rằng, đừng vì chuyện của gia đình mà cảm thấy có gánh nặng.” Bà thăm dò ánh mắt của Duy Nghi, “Vậy quan hệ của hai đứa không phải như bác nghĩ sao?” Trong giọng nói của bà có ý luyến tiếc, như là không hài lòng với con trai, cố hỏi thêm một lần nữa: “Phải không?”

Duy Nghi hoàn toàn không ngờ được thái độ của Đường phu nhân lại thế này, gật đầu máy móc, cười miễn cưỡng: “Bác ơi, bác hiểu nhầm rồi, cháu và Đường Gia chỉ là bạn thôi.”

Bà thở dài, vuốt nhẹ tay Duy Nghi: “Bác biết rồi.” rồi chẳng nói gì nữa, tới khi hai người chia tay cũng không nhắc thêm một lời nào về con trai mình. Chỉ vỗ vỗ vai cô nói nhỏ: “Nhớ cẩn thận giữ gìn.”

GIÓ NGHIÊNG MƯA NHẸ CHẰNG NÊN VỀ

Vô Xứ Khả Đào

dtv-ebook.com

Chương 8

Đường Gia mở rộng việc kinh doanh tới đây, đôi khi thế giới thật quá nhỏ nên Đường Gia và Cận Tri Viễn không tránh được việc gặp nhau. Có mấy lần Cận Tri Viễn không kìm được hỏi thật: “Đường Gia, đợt báo giá này em cũng chẳng mấy hy vọng có người dám làm, anh đang làm cái gì vậy?” Anh chậm rãi quét ánh mắt qua một lượt, sau đó cười; “Anh thấy mình có thể làm được, chỉ là kiếm ít đi một chút.”

Cận Tri Viễn dở khóc dở cười: “Anh đừng dối em, anh nhận hai đơn hàng này, nhiều nhất cũng là chẳng lãi lời gì còn nói gì tới chuyện kiếm ít đi một chút, giá cả bao nhiêu em đã biết, không lẽ còn không rõ sao?”

Đường Gia không nói gì, chuyên chú gọi điện thoại.

Cận Tri Viễn bó tay: “Anh cho rằng như thế này là giúp chị ấy sao?”

Sau đó Đường Gia ngẫm lại, anh nào có nghĩ nhiều tới vậy chứ? Chỉ mong cô không quá mệt mỏi mà thôi.

Ngày tháng cứ thế trôi đi, Cận Tri Viễn trưởng thành khiến anh âm thầm kinh ngạc, có những khi cùng ngồi đàm phán hợp đồng, hơi thở ấm trầm và khí chất của cậu ta làm anh nhớ tới những năm tháng thanh niên anh tuần đã qua của mình. Cận Duy Nghi cũng học được cách thả lỏng, việc công ty giao lại hoàn toàn cho em trai. Có khi anh lái xe qua quảng trường, thấy cô đang dìu mẹ chậm chậm bước đi trong nắng chiều. Lần đó anh dừng xe lại

chào cô, cô vô tư mỉm cười lại với anh như trong thoáng chốc trẻ lại tới vài tuổi.

Anh chưa từng vòng vo trước mặt Cận Tri Viễn, thường hỏi thẳng cậu ta: “Chị em dạo này thế nào? Có bạn trai chưa?”

Cận Tri Viễn cười, sau đó khước mắt khẽ nhướng lên, thủng thẳng đáp: “Chưa, em còn sợ chị ấy không gả đi được đây này.”

Hai người đàn ông thảo luận vấn đề này quả thực không thích hợp lắm, Đường Gia cau mày, ngón tay đặt trên sofa gỗ nhẹ, thở dài: “Cũng đúng, đã lâu quá rồi còn gì, tôi lại đi tìm cô ấy, không biết cô ấy đã thay đổi quan điểm về tôi chưa?”

Cận Tri Viễn thoáng nhìn cô gái ngồi cạnh anh, trẻ trung mà cũng rất sắc sảo, sau đó cười mỉm: “Em nghĩ là chưa đâu.”

Đường Gia uống một ngụm rượu, nhẹ nhàng nhả một vòng khói thuốc từ trong miệng, nói: “Cậu tưởng tôi muốn sống cuộc sống như vậy lắm sao?” Hoàn toàn thành thật tới mức khiến người ta không phân định được đâu là thật đâu là giả.

Cận Tri Viễn cúi đầu ngẫm nghĩ, hai đầu ngón tay cũng kẹp điếu thuốc bập bùng như đốm lửa nhỏ. Giọng nói lạnh lạnh: “Em hiểu.”

Đường Gia thật không ngờ anh chẳng cần đi tìm cô. Vừa mới sáng sớm ngày ra Cận Duy Nghi đã dùng dùng gọi điện cho anh. Mà anh thì đang ở nhà, mắt nhắm mắt mở nhìn đồng hồ, cau mày; “Duy Nghi, có chuyện gì thế?”

Trong giọng nói của cô chẳng có lấy một tia lý trí, âm thanh chói tai như muốn xé toạc màng nhĩ anh ra: “Anh xuống đây.” Đường Gia vội vàng bật dậy, chẳng nghĩ ra được lời nào ngoài hai tiếng: “Chờ anh.”

Tiếng nói của cô lạnh tanh, tóc rối bù tùm thành một bó, hốc mắt sưng đỏ: “Mẹ em mất rồi.” Cô hít phải một luồng khí lạnh rồi ho liên tục. Chẳng giống như báo tang sự với anh mà là đang tức giận tới cực điểm nên đến tìm anh xả giận.

Đường Gia im lặng, vòng tay ôm cô, nửa ôm nửa kéo cô về phía anh sau đó mới hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì?” Nhân viên bảo vệ ngại ngủ đi qua cũng phải dừng lại vì âm lượng của cô. Đường Gia gật đầu ra hiệu với anh ta, hỏi lại: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Giọng Duy Nghi rất lạnh: “Anh lôi nó đi uống rượu phải không? Lúc nó về đã xảy ra tai nạn, mẹ em không chịu nổi cú sốc đó.”

Đường Gia đông cứng tại chỗ, vừa tức giận vừa kinh sợ, nhìn cô từ đầu tới chân, biết cô không còn tỉnh táo nhưng vẫn lạnh lùng hỏi lại: “Vậy nên ý em là việc bác gái mất là lỗi của anh?”

Duy Nghi không trả lời, thật lâu sau đó dần gục vào vai anh khóc nức nở.

Trông cô thật thảm hại, chỉ mặc mỗi áo ngủ và áo khoác chạy ra ngoài. Đường Gia ôm chặt eo cô, nhỏ giọng an ủi: “Lên nhà rồi nói.”

Lúc đã vào tới căn phòng ấm áp, Duy Nghi có chút hốt hoảng, chậm rãi đặt tách trà lên bàn, nắm chặt tay thành trắng bệch: “Đường Gia...em không trách anh. Nhưng em thực sự chẳng biết làm gì lúc này, bọn họ từng người một đều bỏ đi rồi. Em sợ...”

Đường Gia đứng lên, đi vòng qua bàn trà ngồi xuống cạnh cô, dành cho cô một vòng tay ấm áp.

Khoảnh khắc anh ôm cô vào lòng, anh có cảm giác đoạn đường mình đã đi qua thật là dài, cuối cùng cũng tới được thời khắc này, lúc cô khó khăn đau đớn nhất đã quay lại tìm anh.

Lúc anh đưa cô về nhà, Duy Nghi im lặng không nói, chỉ nhìn ra phía ngoài cửa xe, căn môi, tái nhợt yếu ớt. Lúc xuống xe, cô bước đi về phía trước, không biết có phải vì lạnh không mà hai vai so lại. Lúc đó Đường Gia rất muốn vòng tay ôm lấy cô, nhưng anh khựng lại ngẫm nghĩ, vẫn là thôi vậy.

Thực ra nhân viên công ty họ đã quá quen với anh, lúc tới phúng viếng nhìn thấy anh ngồi cạnh Duy Nghi nên cũng bàn ra tán vào. Anh tới chẳng vì chuyện gì, sau đó Duy Nghi hỏi anh: “Sắp Tết rồi, anh mau về nhà đi.”

Anh vờ như chợt nhớ ra nên trả lời rất thân nhiên: “Tuyết rơi nhiều trên đường cao tốc nên hôm nay không đi được.”

Mà đêm đó, Cận Tri Viễn lại vội vàng tới xưởng mới của quản đốc Ngô, hình như là có việc rất gấp. Duy Nghi nghĩ nhà mình rất lạnh nên đồng ý tới nhà anh.

Hai người họ hiếm khi có một buổi nói chuyện trong hòa bình đến vậy.

Duy Nghi vì uống rượu nên ánh mắt hơi mơ màng, ánh trăng vàng soi rọi một màn sương mờ khiến người khác say lòng.

Hai người nói rất nhiều chuyện, Duy Nghi lười nhác dựa vào cạnh bàn nghe anh kể chuyện lúc nhỏ của mình.

Sau khi đã cạn chủ đề, anh cẩn thận hỏi cô: “Em định cứ sống vậy cả đời sao?”

Ý nói là cô ế chứ gì? Duy Nghi chau mày, cười với anh, cười tươi thật đáng yêu.

Giọng cô mềm mại như giọng trẻ con : “Em đã lỡ mất người ấy rồi. Đánh mất lâu rồi.”

Đường Gia như bắt được cơ hội hiếm có, hai mắt quét về phía trước vẻ lo lắng, nhẹ nhàng đỡ vai cô, hỏi: “VẬY, em nói cho anh, là em không cam lòng hay là vẫn yêu anh ta?”

Không cam lòng.... vẫn yêu anh ta?

Đúng, là cô không cam lòng, cô đã bỏ lỡ không biết bao nhiêu lần. Lúc học đại học, rụt rè cũng được, thẹn thùng cũng được, nhưng vẫn là cô không muốn biến bản thân mình thành người phải nói trước; Sau này thì thuận theo mà tán đồng chí hướng của anh, vì thế mà càng ngày càng lạc lối. Thực ra trong lòng cũng đã rõ ràng rồi, cô ở nơi này còn quá nhiều vướng bận nên chẳng thể giống anh được.

Có khi cô nghĩ, nếu có thể cùng anh ăn khoai tây suốt một mùa đông thì chắc cũng ngọt ngào lắm. Nhưng sống mà thiếu nước thì... cô có chịu nổi không?

Vấn đề rất đơn giản này đã phát ra một tiếng “Ding” rành rọt, sụp đổ chút mộng tưởng cuối cùng trong cô. Nếu như hiện thực là như vậy, mộng tưởng của cô sẽ tràn ngập sự chiều chuộng mà cô vẫn cho là tình yêu.

Duy Nghi lấy tay ôm lấy mặt, làn tóc vô tình bị làm rối tung lên như muốn dùng mái tóc dài của mình thay cho mạng che mặt, không dám nhìn thẳng vào thế giới.

Nhưng người đàn ông kia lại không muốn buông tay, không thuận theo mà siết chặt vai cô: “Duy Nghi, anh thực sự không tin, em không có chút tình cảm nào với anh sao?” Anh cứ nghĩ mãi, khóe miệng hiện rõ ý cười: “CẶN DUY NGHI, ĐÊM HÔM ĐÓ, EM CHỈ NHỚ TỚI MÌNH ANH THÔI PHẢI KHÔNG?”

Anh càng siết chặt hơn như không thể nào tưởng tượng nổi, cô gái này, với những ký ức đã qua về cô để lại một ấn tượng chưa từng thất thố, ngay cả lúc cô lạnh lùng cười cợt người khác cũng toát lên một vẻ đẹp rất ưu nhã.

Đường Gia càng nghĩ, trong tim càng thấy ấm áp. Nếu anh nghĩ ra sớm hơn, hiểu ra sớm hơn thì mấy năm qua cô đã chẳng phải cô đơn một mình... Ra là do anh ích kỷ và giận dữ nên cô nhất quyết từ chối anh, vậy nên anh càng phóng túng hơn.

GIÓ NGHIÊNG MƯA NHẸ CHẴNG NÊN VỀ

Vô Xứ Khả Đào

dtv-ebook.com

Chương 9

Nếu không phải là vào giờ khắc này, vậy cô có thể giống anh hay không, buông bỏ tất cả?

Sự tự tin của anh vừa được lấy lại, chỉ giây lát đã bị một câu nói đến từ cô gái trong lòng đả kích sâu cay.

Cận Duy Nghi ngắm nhìn anh qua khe hở, ngữ khí hoang mang hoảng hốt, nhưng vẫn mang theo sự dịu dàng thành thực: “Đường Gia, thực xin lỗi. Có lẽ em vẫn không có cảm giác với anh?”

Lại là cự tuyệt anh, nhưng câu nói vẫn ẩn chứa nghi vấn!

Đường Gia càng ngày càng mất kiên nhẫn, lửa giận bốc lên, túm lấy tay cô: “Em nói rõ ràng cho tôi, có là có, không có là không có, nói như vậy nghĩa là sao?”

Lòng Cận Duy Nghi rất cục cựa cũng chậm rãi lắng xuống, lý trí lại tìm về, im lặng đối diện cùng anh, ánh mắt giống như pha lê, nhìn thấy chóp mũi anh lấm tấm mồ hôi, cô không khỏi mỉm cười.

“Đường Gia, kỳ thật em biết, em nợ anh rất nhiều lời cảm ơn. Không tính lần ba em gặp chuyện không may, lúc công ty vừa thành lập, đơn đặt hàng của chúng em đều là phía công ty các anh chịu phí vận chuyển? Anh không nói, nhưng em đều biết.....”

Đường Gia bỗng nhiên thô bạo ngắt lời cô: “Tôi không thích nghe những lời này.”

Duy Nghi sừng sốt, cười: “Thực xin lỗi, nhưng anh để em nói xong đã được không?”

“Như vậy đi, trước hết em hãy nghe tôi nói. Em muốn nói chuyện ơn huệ, vậy để tôi nói cho em biết, em trai em cho đến bây giờ vẫn là một người hiểu chuyện. Tuy rằng ngoài mặt là tôi giúp các em, nhưng sau lưng cậu ấy lại kéo đơn đặt hàng cho bên tôi, cũng đủ để hồi báo. Giờ tôi không thích nghe đến tiền và lời lãi, em nói đi, rốt cuộc em nghĩ như thế nào?”

Anh hơi cau mày, có vẻ anh tuân mà chấp nhất, thế nhưng loại ánh mắt này lại khắc sâu trong trí nhớ Duy Nghi, vẻ mặt Cận Tri Viễn cũng tương tự như vậy. Bỗng chốc cô nhớ tới, hóa ra mỗi lần Cận Tri Viễn dùng giọng nói trên cột nhắc đến vị hoa hoa công tử phong lưu này, bản thân mình trong tâm cũng vô tình cố ý hòa theo — chẳng lẽ, đây gọi là để ý sao?

Ngày hôm sau cô bị tiếng gõ cửa làm bừng tỉnh, lúc Duy Nghi mở mắt ra, nhìn thấy một bé gái, tò mò đứng trước mặt mình, lớn tiếng hỏi cô: “Chị là ai?”

Mà phía sau cô bé lại chính là Đường phu nhân đang ngạc nhiên nhìn cô, một lúc lâu không nói ra lời, sau đó lại đem ánh mắt chuyển qua con người đang ngủ say trên một chiếc sofa khác. Giọng bà vui mừng mang theo yêu thương: “Ồ, Duy Nghi, sao cháu lại ở trong này?”

Đường Gia bị em gái lay tỉnh, trong lúc nhất thời còn chưa rõ tình huống, nhìn thấy mẹ, lúc này mới ngượng ngùng tiếp đón: “Không phải buổi chiều mẹ mới trở về sao?”

Đường phu nhân chỉ nói với anh một câu: “Tuyết rơi lớn quá, sợ không về kịp, nên phải khởi hành sớm.” Toàn bộ sự chú ý của bà tập trung trở lại trên người Duy Nghi, đau lòng vuốt ve cổ tay cô: “Duy Nghi, sao gãy quá

vậy?” Đã nhiều năm không gặp, bà vẫn vậy, đối xử vô cùng thân thiết như người trong một nhà.

Ánh mắt Duy Nghi lướt qua bả vai Đường phu nhân, nhìn thấy Đường Gia đang kéo em gái lại, thấp giọng nói thầm cái gì. Cô khẽ nhếch khóe môi, giương giọng gọi anh: “Đường Gia, không phải anh nói người nhà anh đều đi xa đuổi cũng không trở lại sao?”

Trong khoảnh khắc đó, ánh mắt của anh hướng lại phía cô, một người đàn ông ba mươi, nhưng lại mang theo vẻ mặt ngượng ngùng của một cậu bé, thật lâu sau cũng không thốt nên lời.

Đường phu nhân như thế chợt hiểu ra điều gì: “Duy Nghi, năm nay chúng ta đều ở lại đây ăn tết, nó không nói cho cháu à?”

Bản tính anh khó sửa, vô cùng căng thẳng hỏi: “Năm nay phỏng chừng không trở về được, em ở nhà tôi qua năm mới được không?”

Duy Nghi khẽ xoa mí mắt, ngoài cửa sổ ánh sáng chói ngời, từng bông tuyết nhẹ bay, trong suốt đẹp đẽ. Một mùa đông này, biến cố gì cô cũng đã đều trải qua, nhưng chỉ có giờ phút này mới cảm thấy ấm áp chân thật.

GIÓ NGHIÊNG MƯA NHẹ CHẶNG NÊN VỀ

Vô Xứ Khả Đào

dtv-ebook.com

Chương 10

Cận Tri Viễn ký tên lên một bản hợp đồng, nhẹ nhàng gấp lại, sau đó ngẩng đầu, cười rạng rỡ: “Chị, Đường Gia đã quyết định địa điểm đặt trụ sở mới, ở ngay tại nơi này.”

“Ừ, chị biết.” Duy Nghi cúi đầu, khuôn mặt trông nghiêng tựa như một bức truyền thần, “Tại sao vậy? Ngành điện tử ở thành phố kế cạnh Ninh Viễn đang chiếm ưu thế, nhân lực lại dồi dào, đáng lẽ anh ấy không nên chọn nơi này.”

“À, thì là như vậy đó.” Bỗng nhiên cận mỉm cười, ra vẻ hiểu rõ gật gật đầu.

Nhà xưởng nằm ở vùng ngoại thành Ninh Viễn, chiếm diện tích rộng lớn, nơi nơi đều là tiếng thi công ồn ào phát ra từ công trường. Cây cối đã được tu sửa rất tốt, ven đường còn gieo trồng một ít hạt giống đại thụ, loại gốc lớn, tán che mặt.

Lúc Cận Duy Nghi ra khỏi cửa, không biết tại làm sao, đi được vài bước đã thấy mỏi chân, vì thế càng ngày cô đi càng chậm. Bên tai vang lên lời giới thiệu đều đều của Đường Gia, cô hơi lơ đãng gật đầu có lệ. Khi bước đến cuối đường, cô phát hiện gót chân đã bị tróc một mảng nhỏ, giờ đây cứ mỗi bước đi, giống như có người cầm con dao nhỏ vạch khê lên miệng vết thương.

Cô đi không nổi nữa, quay đầu nhìn sang chiếc xe kia.

Đường Gia đi sau cô này giờ, nhìn theo hướng ánh mắt của cô, cười: “Ha, nơi này ngắm cũng đủ rồi.” Sau đó thản nhiên giữ chặt tay cô: “Đi, đi xem phân xưởng.”

“Đường Gia, em đi không nổi nữa, anh mau lái xe lại đây đi. Em chờ anh ở chỗ này.” Duy Nghi mặt nhăn mày nhíu, nhẹ nhàng kiễ mũi giày, đỡ cho miệng vết thương lại bị va chạm.

Đường Gia khó hiểu nhìn cô, cười nhẹ: “Làm sao vậy?” Khi anh cười trông thật quyến rũ, ngay cả giọng nói cũng như đang nhẹ nhàng khiêu khích.

Duy Nghi bất chấp hình tượng, một tay vịn lấy anh, một tay cởi giày xuống: “Chân em bị nứt.” Nghiêng về một phía, hít sâu một hơi, cô nhẹ nhàng cắn môi: “Anh xem giúp giùm.”

Đường Gia tỏ vẻ khó xử, lại hơi mang theo ý cười nghiêng đầu nhìn thoáng qua: “Muốn anh cõng em không?”

Duy Nghi biết anh đang đùa, nhướn mày nhìn anh, lẳng lặng nói: “Nếu anh vẫn chưa thấy mệt, đương nhiên em cũng không có vấn đề.”

Anh nhìn cô, người đàn ông kiêu ngạo, đắt giá, sau đó không chút do dự bước trở về, nhẹ nhàng cúi người: “Đến đây.”

Duy Nghi hoảng sợ, khẽ kéo anh: “Đừng nói giỡn nữa, đi lái xe lại đây đi.”

Anh chuẩn xác bắt lấy cánh tay cô, sau đó đặt cô ở trên lưng, đứng thẳng dậy chậm rãi bước đến chiếc xe ở phía bên kia. Không cần phải gắng sức, vì thân hình cô rất nhẹ, song lại mềm mại, mái tóc dài khẽ bay lất phất bên vành tai, anh cảm thấy đáy lòng mình như tan thành bọt nước. Anh vừa cân nhắc xem nên mở miệng thế nào, vừa bước về phía trước, chầm chậm từng đoạn.

Cha mẹ Đường Gia rất vội. Con trai họ bước vào độ tuổi kết hôn đã lâu, những người cùng trang lứa đã sớm có con bồng cháu bé, thế nhưng nhà mình lại không một động tĩnh. Đường Gia ngẫm lại thấy cũng đúng, hai người bọn họ quen nhau cũng đủ lâu, từ lúc bắt đầu gần gũi, cảm xúc về nhau đã không cần phải nói thành lời, cô còn gì để từ chối ?

“Duy Nghi, mẹ anh nói tính đến giờ phút này, thành tựu lớn nhất đời anh chính là theo đuổi được em. Ngẫm lại cũng đúng, nhiều năm qua đi như vậy, nếu anh còn không đuổi kịp em, chắc sẽ thực sự chết già.” Giọng nói anh thang thang nét cười, từng chút một thấm vào đáy lòng Duy Nghi, “Nếu lúc anh còn trẻ, phong lưu phóng khoáng đầy hứa hẹn, mà vẫn không mê hoặc được em, vậy sau này anh chẳng còn gì để trông cậy vào nữa.”

Sau đó anh hít sâu một hơi: “Cho nên, chúng ta kết hôn đi.”

Thời tiết rất đẹp, ánh mặt trời ấm áp chiếu vào hai bóng người đan cài, Duy Nghi thấy có một đám công nhân đi ngang qua, không kiêng nể gì nhìn hai người chòng chọc. Mặt cô ửng đỏ, có chút ngượng ngùng, chôn mặt trong lòng người đàn ông mình yêu, mềm mại mà bình yên. Sau đó cô gật gật đầu, rồi tựa hồ để khiến anh yên tâm, lại nhẹ giọng nói một chữ: “Được.”

Thời tiết tốt như vậy, thật là, gió nghiêng mưa nhẹ lướt phớt bay, dùng dăng cảnh nín chẳng nên về.

HẾT

Table of Contents

[Mục lục](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)